

като Щурча. Тежка зима ще настане!

— Кой ти каза, дѣдо Еньо?

— пита рунтава Мецана.

— Видѣхъ гжскитѣ, че хвъркатъ. Пъкъ и крушитѣ ги гледамъ по върхари цвѣтъ цвѣтили. Зима ще е — върла, люта.

Докато се разговарятъ, ей че иде Кумчо Вълчо, а следъ него Кума Лиса.

— Пакъ си тръгналъ, дѣдо Еню, — заговорва Кума Лиса. — Пъкъ азъ мисля тази година снѣгъ да нѣма, да отдъхна!

— Тъй ли? Ехъ, ти вироглавке! Умъ опичай, Кума Лисо! Че въвъ село, както чувамъ, много ти се хора канятъ. Безъ опашка ще останешъ.

— Знамъ ги, знамъ ги, старо харо. Кума Лиса знай що върши. Хитростъта е мойта сила. А хитрецуътъ вредъ сполучва!

— Всѣки тегли отъ глава си! — отговаря дѣдо Еню. — Що ти казвамъ, спомняй си ги! На хитростъта и лъжата кжсички имъ се краката... Толкозъ! Бързамъ. Пжтъ ме чака.

— Много здраве, дѣдо Еньо, — обади се Кумчо Вълчо. — На менъ нищичко не каза.

— Да ти кажа: догодина въ село да не помирисвашъ, че овчари и козари дрѣнови криваци готвятъ!...

— Тъй ли? — Харно! Кумчо Вълчо отъ криваци се не плаши! Старъ съмъ вече. Азъ избирамъ само агънца крехнати!...

*

Минаха се дни, недѣли, ала още се не вижда царството на баба Зима. Дѣдо Еню бавно крачи, че той знае: който бавно ходи — стига надалече... Свари ли го ранна вечеръ, край гора той си посѣда; огнецу стѣква и почива, докле месецуътъ изгрѣе. Той се вслушва, какъ гората тихо шушне на присѣнка, какъ щурчето изморено се обажда изъ тревата.

Слуша дѣдо и поглежда сегисъ-тогисъ къмъ небето. Че знае той да гадае. Месецуътъ щомъ съ кржгъ обвитъ е — дъждъ ще падне изобилно. Рогъ извилъ ли е нагоре — суша ще е. А звѣздитѣ много ли сж, на седѣнки, скоро облакъ ще закрие чукитѣ вредъ. Пъкъ щурчето щомъ приписква и не скача — Миши день ще снѣгъ докара... Цѣла нощъ си дѣдо Еню мисли, смѣта и гадае, докато зора се сипне — и пакъ пжтя си поема.

Следъ три месеца достига въ царството на леля Есень. Гроздето озрѣло вече. Шипкитѣ се зачервили. Дюлитѣ пъкъ по-